

EGY CSEH A SZÉKELYFÖLDÖN

– Ifj. György László beszélgetése

Vaclav Novak jégkorongozóval –

Acseh nemzetiségű Vaclav Novakot nem kell bemutatni a hokiszerető közönségnek, mivel tíz éve meghatározó egyénisége a székelyföldi jégkorongéletnek. A hokiberkekben legendásnak számító egyik étteremben, szurkolóbázison beszélgettünk. A beszélgetés magyarul zajlott, Vaclav Székelyföldre érkezése óta tanul magyarul. Az ismeretség okán tegező formában beszélgettünk.

– Mi az, amit föltétlenül tudnunk kell, lehet Vaclav Novakról? Mikor és hol született, milyen családi háttérrel?

– 1974-ben születtem Liberecben, van egy nálam két évvel idősebb nővérem. Szüleim nem voltak aktív sportolók, ellenben, mint sportszerető ember, édesapám már négyéves koromban elküldött korcsolyázni, jégkorongot tanulni. Liberecben abban az időben két jégpálya működött, mi gyerekek a fedetlenbe jártunk edzésre. Reggel hatkor kezdünk, nagyon utáltam az egészet, sokat sírtam, de a nővérem tanított, édesapám pedig kötelezett, hogy járjak edzésre. Nem akartam hokizni, de mivel abban az időben nem volt PC, PlayStation, internet, okostelefon, nekünk, gyerekeknek csak a sport maradt kikapcsolódásnak. Minden gyerek járt sportolni, mivel csak két fontos dolog létezett az akkori Csehszlovákiában ugyanúgy, mint itt: a tanulás és a sport. Mi, fiúk egész nap valahol a szabadban játszottunk.

– Hogy emlékszel, milyenek voltak és miből álltak az akkori edzések?

– Liberecben akkor minden korosztállyal – körülbelül hatvan gyerek – külön edző és pszichológus foglalkozott. A munka pedig sok szaladásból, lépcsőzésből, guggolásból, tehát sok fizikai felkészülésből állt. Ezek mellett tanultuk meg a korcsolyázást és a hoki alapszabályait. Tizenöt-tizenhatéves korig a nagy létszámból sokan lemorzsolódtak, a gyerekek és a szülők hozzáállásától függően, nagyjából ekkor dőlt el, hogy kiből lesz hokista. Engem apu határozottan irányított mind a tanulás, mind a sport terén. Amit célul kitűzött, azt végre kellett hajtani. Sokat foglalkozott velem, rengeteg plusz munkát adott az

edzéseken kívül. Szaladtunk, teniszeltünk, bicikliztünk. Nem autóval jártam edzésre, mint a mai gyerekek, hanem biciklivel vagy villamossal.

– *Melyik csapatnál kezdte játszani, és hogyan alakult a pályafutásod?*

– Eleinte a libereci csapatban játszottam. Egy sportoló pályafutásában – bármilyen tehetséges – közrejátszik a szerencse is. A helyi felnőtt csapat a csehszlovák bajnokság harmadik ligájában játszott, a juniorok pedig a második ligában. Szerencsémre az edzőm látott bennem potenciált, így tizenhét-tizennyolc évesen mindkét csapatban játszottam. Ezáltal nagyon sok mérkőzés volt már akkor a lábamban.

– *Liberecből hová vitt az utad? Mikortól számítod magad igazi hokistának?*

– Katonai bevonulásom után, húszévesen az extraligás Jindřichův Hradec katonacsapatnál játszottam, de sajnos egy szezon után kiestünk a ligából. Mint katona nem játszhattam civil csapatban, így átkerültem az elsőligás Dukla Tabor csapatába. Leszerelésem után hazamentem Liberecbe, de a célom az volt, hogy visszakerüljek egy extraligás csapatba. A Jindřichův Hradec csapatával tárgyaltam, de mivel nem tudták kifizetni a libereci csapat által kért átigazolási díjat, maradtam otthon. Abban az időben egy szerződés alatt álló játékos ahhoz, hogy szabadon igazolható legyen, két évig nem játszhatott más csapatnál. Én csak egy évet bírtam játék nélkül, közben a Jindřichův Hradecnél edzettem, úgy, hogy maradtam a Liberec játékosaként. Ez egy nagyon nehéz periódusa volt a pályafutásomnak. Huszonnégy éves koromig az időközben elsőligássá váló Liberec játékosaként voltam, sőt a liga gólkirálya is lettem. Mivel az extraligás csapatok menedzserei állandóan figyelik az elsőligás játékosok szereplését, több csapattól is megkerestek. Hívtak többek között a České Budějovicéba, de amikor a Sparta Praha is ajánlatot tett – amit normális játékos nem utasít vissza –, elfogadtam az ajánlatukat. Az új csapattal hároméves szerződést kötöttem, amelyet később meghosszabítottak még egy évvel. Ezalatt háromszor játszottunk ligadöntőt, amit kétszer meg is nyertünk. Sok NHL tapasztalattal rendelkező csapattársam volt, többek között Franta Kucera, Ladislav Vurtek, David Věborný. A csapatból nyolc játékos válogatott kerettag volt. Én a harmadik-negyedik sorban

szerepeltem négy évig, a szerződéselem lejártja után pedig visszamentem a közben extraligássá vált Liberecbe. Itt az évek során körülbelül 400-500 mérkőzést játszottam, időközben csapatkapitánnyá avanzsáltam.

- *A cseh bajnokságban hány mérkőzést játszottatok egy szezonban?*

- Volt tíz-tizenkét felkészülési mérkőzés szezon előtt, majd az ötvenkét meccses alapszakasz után jött a rájátszás.

- *Tudjuk, hogy játszottál az orosz extraligában, a későbbi KHL-ben is. Hogy kerültél oda?*

- A 2005-ös cseh szezonom nagyon jól kezdődött. Az első tíz-tizenkét mérkőzésen sok pontot sikerült összegyűjtenem. Erre felgyeltek az orosz szakemberek, és az Avangard Omszk kifizette az átigazolási díjamat. Az elején nagyon nehéz volt, és nem a játék színvonala miatt, hanem mert a családomtól, barátaimtól több ezer kilométerre egyedül voltam, nem ismertem az orosz nyelvet. Nehéz volt megszokni a rengeteg hosszú utazást, állandó repülőzést, adaptálódni a különböző időzónákhoz, a csapaton belüli konkurenciához. Pont emiatt a versengés miatt eleinte nem sok barátom volt. Nagyon jó csapatunk volt, ezüstérmesek lettünk a Kazany elleni döntő után. Ekkor, egy új szabály bevezetése miatt – amely szerint minden csapatnál kell játszania legalább két ifjúsági játékosnak –, én mint légiós nem fértem be a csapatba. Az edző, aki nagyon szeretett, felajánlotta, hogy segít elhelyezkedni egy másik KHL-es csapatnál, de az a tény, hogy távol voltam a családomtól, a kétéves kislányomtól, arra készítetett, hogy hazatérjek Liberecbe. Hároméves szerződést kaptam, de a sok hercehurca miatt nem voltam jó formában, ezért a Liberec eladott az Ústí nad Labemnek. Itt csapatkapitány lettem, de mivel a szezon végén kiestünk az extraligából, átadtak az ugyancsak extraligás Kladno együttesének. Nehéz időszakom volt, harminchárom évesen pályafutásom kezdett lefele ívelni. Átkerültem a szlovák Liptowský Mikulášhoz, akikkel a szezon végén kiestünk a szlovák extraligából. Harminchat évesen elgondolkoztam a hogyan továbbon, amikor egyszer csak érkezett egy érdekes felkérés...

- *Hogyan jött szóba Csikszereda?*

- Csató Imre keresett meg Csíkszeredából, aki éppen játékosokat keresett a helyi csapathoz. Én akkor még azt sem tudtam, hogy Romániában létezik hoki, nemhogy hol van Csíkszereda, vagy mi is az, hogy Erdély vagy Székelyföld.

- *Mik voltak az első benyomásaid Csíkszeredában?*

- Az első edzésen láttam, hogy más a szint, mint amit én megszoktam. A város is kevésbé volt rendezett, mint most..., de mivel fizettek, maradtam, és ezt a döntésemet azóta sem bántam meg.

- *Milyen volt a fogadtatás a csapattársak, az edzők és a szurkolók részéről? Értem ezalatt, hogy Csíkszeredának nem volt azelőtt KHL szintű játékos.*

- A csapattársak figyeltek, igyekeztek kiismerni, az edző Frentzen volt (svéd szakember), akivel nehezen tudtam kommunikálni, mivel nem beszélek angolul. A társaim segítettek, sokat köszönhetek Kozuchnak (az akkori elsőszámú kapus), aki gyakran fordított nekem. Sok szurkolóval hamar összebarátkoztam, és elkezdtem pár szót megtanulni magyarul. Mivel a csíki szurkolók nagyon szeretik a hokit, már egy pár mérkőzés után megismertek a városban, rám köszöntek, beszédbe elegyedtek velem, ami inkább kézzel-lábbal történő kommunikáció volt, a sikeres meccsek után pedig ünnepeltek. A többi légiós játékosnak is az volt a véleménye, hogy Csíkban jó hokistának lenni. Akkor a klubban öten voltunk légiósok, én egy nagyon jó sorba kerültem, Hurtajjal és Sikorcinnal voltunk a támadósorban, hátul Goga és Hrubby bekeltek. A csapat fiataljai is – a második, harmadik sor – nagyon sokat segítettek az akkori eredmények elérésében. Összesen négy évet játszottam a Sportklubnál, ezalatt sok sikerünk volt. 2010-ben például mindent megnyertünk: MOL Ligát, Román Bajnokságot, Román Kupát..., a Kontinentális Kupában is elég messze eljutottunk.

- *Mi történt a sportklubos évek után?*

- Én szerettem volna maradni, de nem kaptam szerződést, így elmentem egy évre a Ferencvárosához. Itt nem volt jó szezonom, nem sikerült úgy, ahogy szerettem volna. Ezután jöttem vissza a klubhoz, és abban az évben, amikor a csapat nem jutott a rájátszásba a román

bajnokságban, többedmagammal kölcsönjátékosként szerepeltem a Gyergyónál. Aztán ottragadtam, eleinte játékosként, majd edzőjátékosként szerepeltem.

- *Mik a negatív, illetve pozitív tapasztalataid a székely hokival kapcsolatban?*

- Mivel negatívumokról nem szeretek beszélni, általában a pozitív dolgokat hangsúlyozom. Fiatalabb koromban impulzívabb voltam az öltözőben is, nem tűrtem, ha nem egyirányba húzott mindenki. Ahogy többet tapasztaltam, sokkal türelmesebb lettem és inkább pozitív energiákat igyekeztem átadni a társaknak. Úgy vettem észre, hogy a székely embert pozitívan kell motiválni, az öltözőben is arra kell helyezni a hangsúlyt, hogy a csapat egységesen gondolkozzon. Fiatalkoromban nagyon türelmes edzőkkel volt dolgom, és én is ilyen edző szeretnék lenni.

- *Mikor döntöttél úgy, hogy Székelyföldön akarsz maradni?*

- Miután elváltam a feleségemtől, nehéz időszakom volt. Rájöttem, hogy Csehországban már nem tudnék új életet kezdeni, ezért maradtam itt. Az élet sajnos nem csak a hokiról szól.

- *Említetted, hogy edzőként is kipróbálnád magad a jövőben...*

- Az elmúlt szezon végén Csató Imi hívott, hogy segítsék a csapatnak. Az igazság az, hogy nem minden jó játékosból lesz jó edző, ezért az edzői karrieremet is az alapoktól kell kezdenem. Kezdséskor gyerekcsapatra gondoltam, de nem félek a kihívásoktól, és ha kell, akár felnőtt csapattal is foglalkoznék. Személy szerint soha nem voltam elégedett a második vagy harmadik hellyel. Maximalista voltam, és saját magammal is kritikus, ha nem értem el a céljaimat. Úgy látom, hogy ez a székely emberek mentalitásával egybevág.